

Sygn. akt V Pa 36/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2013 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Anna Miniecka (spr.)
Sędziowie:	SSO Romuald Kompanowski SSO Stanisław Pilarczyk
Protokolant:	st. sekr. sądowy Beata Kałużna

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2013 r. w Kaliszu

apelacji pozwanego (...) Sp.z o.o. z siedzibą w J.

od wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 28 maja 2013 r. sygn. akt IV P 365/12

w sprawie z powództwa **L. B.**

przeciwko (...) **Sp.z o.o. z siedzibą w J.**

o przywrócenie do pracy i wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy

1. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że powództwo oddala;

2. nie obciąża powoda kosztami procesu.

UZASADNIENIE

Powód L. B. w dniu 08 października 2012 r. złożył pozew, doprecyzowany w piśmie procesowym z dnia 17 października 2012 r., przeciwko (...) spółka z o.o. z siedzibą w J. o:

- przywrócenie do pracy na dotychczasowych warunkach;

- wynagrodzenie za czas pozostawania bez pracy w kwocie 1.125,00 zł;

W odpowiedzi na pozew pozwany (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J. wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany podniósł, iż powód w okresie od dnia 13 kwietnia 2012 r. do 8 października 2012 r. przebywał nieprzerwanie na zwolnieniu lekarskim. Okres zasiłkowy powód wyczerpał z dniem 15 września 2012 r., o czym pracodawca dowiedział się z decyzji ZUS. Zważywszy na okoliczność, iż powodowi jako osobie pobierającej rentę nie

przysługiwało świadczenie rehabilitacyjne, pozwany podjął decyzję o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 punkt 1 b k.p.

Sąd Rejonowy w Kaliszu wyrokiem z dnia 28 maja 2013 r. przywrócił powoda do pracy w pozwanej Spółce, zasądził od pozwanej spółki na jego rzecz kwotę 1.125 zł tytułem wynagrodzenia na wypadek podjęcia pracy i orzekł o kosztach procesu.

Wyrok powyższy oparty został na następującym stanie faktycznym:

Powód L. B. w dniu 18 stycznia 2010 r. zawarł z pozwanym (...) Spółka z o.o. z siedzibą w J. umowę o pracę na czas nieokreślony. Na podstawie tej umowy czas pracy powoda został ustalony na 1/8 etatu. Wymiar czasu pracy powoda był kilkakrotnie, na mocy aneksów do umowy o pracę, na wniosek powoda, zmieniany. Ostatnio powód pracował na 1/4 etatu za wynagrodzeniem w kwocie 375,00 zł miesięcznie brutto. Powód wykonywał pracę na stanowisku specjalisty ds. ochrony środowiska.

Powód przez prezesa zarządu pozwanej spółki jak i pozostałych pracowników spółki nie był traktowany odmiennie niż pozostali pracownicy. Zdarzały się kłótnie pomiędzy byłym prezesem zarządu D. T. a powodem, zazwyczaj wszczynane przez powoda.

W okresie od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia 27 lutego 2012 r. i od dnia 13 kwietnia 2012 r. powód był niezdolny do pracy z powodu choroby. Za okres od dnia 2 lutego 2012 r. do dnia 27 lutego 2012 r. i od dnia 13 kwietnia 2012 r. do dnia 8 października 2012 r. lekarz prowadzący powoda wystawił mu zwolnienia lekarskie ZUS ZLA. Powód w dniu 2 października 2012 r., na podstawie decyzji ZUS, powziął wiedzę, iż z uwagi na wyczerpanie okresu zasiłkowego z dniem 15 września 2012 r. zasiłek chorobowy za okres od dnia 16 września 2012 r. do 8 października 2012 r. mu nie przysługuje.

Decyzje ZUS z dnia 19 września 2012 r. i z dnia 27 września 2012 r. również dla pozwanego stanowiły źródło wiedzy, iż powód wyczerpał okres zasiłkowy z dniem 15 września 2012 r. Pozwany w dniu 2 października 2012 r. sporządził oświadczenie woli w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 punkt 1b k.p. „z tytułu niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby”. Oświadczenie to zostało złożone powodowi za pośrednictwem poczty w dniu 3 października 2012 r.

Powód w dniu 5 października 2012 r. uzyskał zaświadczenie lekarskie o zdolności do pracy na stanowisku specjalista ds. ochrony środowiska.

Powód w okresie zwolnienia lekarskiego wielokrotnie kontaktował się z pracodawcą. Osobiście przynosił do zakładu pracy zwolnienia lekarskie ZUS ZLA. Jeżeli pracodawca chciał się skontaktować z powodem, nie miał z tym problemów. Od dnia 16 września 2012 r. powód odzyskał zdolność do pracy.

Pozwana spółka w dalszym ciągu funkcjonuje na terenie J.. Spółka ma zamiar przenieść swoją działalność do K.. Do października 2012 r. w pozwanej spółce zatrudnionych było 3 pracowników. Obecnie zatrudniony jest 1 pracownik.

Z uwagi na specyfikę stanowiska pracy zajmowanego przez powoda powód na rzecz spółki może świadczyć pracę w formie korespondencyjnej.

W ocenie Sądu opinia biegłego lekarza psychiatry M. G. jest w pełni wiarygodna. Została ona sporządzona przez lekarza o specjalizacji adekwatnej do schorzeń powoda, w oparciu o dokumentację medyczną powoda i po przeprowadzeniu badania powoda. Ponadto zawiera w pełni przekonujące uzasadnienie. Pozwany w przedmiotowym piśmie procesowym nie podniósł żadnej argumentacji, która by tą opinię mogłaby pozbawiać waloru wiarygodności.

Sąd Rejonowy uznał, że przeprowadzone postępowanie dowodowe w rozpoznawanej sprawie nie wykazało, aby zostały spełnione przesłanki przepisu art. 94³ § 2 k.p. – wobec powoda nie był w pozwanej spółce stosowany mobbing.

Natomiast zdaniem Sądu oświadczenie pracodawcy, w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 punkt 1 b k.p., narusza przepis art. 30 § 4 k.p. Z powodu została rozwiązana umowa o pracę bez wypowiedzenia, albowiem powód wyczerpał okres zasiłkowy, zaś po wyczerpaniu tego okresu nie zgłosił się do pracy. Samo zaś wskazanie w oświadczeniu pracodawcy „z tytułu niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby” jest niewystarczające.

Najistotniejsze jest jednak to, iż w ocenie Sądu złożone przez pracodawcę przedmiotowe oświadczenie stanowi nadużycie prawa jak w art. 8 k.p. – narusza zasady współzycia społecznego jak i jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa.

Powód otrzymywał zaświadczenia lekarskie również po dniu 15 września 2012 r. Nie zdawał sobie sprawy, iż okres zasiłkowy wyczerpał z dniem 15 września 2012 r. Pracodawca mimo, że mógł skontaktować się z powodem, nie poinformował go o powyższym. Nie skierował na badanie celem stwierdzenia czy powód jest zdolny podjąć pracę – a powód zdolny do pracy już był od dnia 16 września 2012 r. Jak wskazano w stanie faktycznym powód o tym, iż nie przysługuje mu zasiłek chorobowy za okres od dnia 16 września 2012 r. do 8 października 2012 r. dowiedział się dopiero w dniu 2 października 2012 r., zaś już w dniu 3 października 2012 r. otrzymał oświadczenie pracodawcy w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia. Tym samym trudno stawiać powodowi zarzut, iż nie stawił się do pracy.

Jak już wyżej wskazano, Sąd uznał oświadczenie pracodawcy za sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem prawa opisanego w art. 53 § 1 punkt 1 k.p. Celem tego przepisu jest umożliwienie pracodawcy zatrudnienie pracownika w miejsce pracownika, który, z uwagi na długotrwałą chorobę, nie może świadczyć pracy. Pozwany pracodawca, mimo zastosowania tego przepisu wobec powoda, na miejsce powoda nikogo nie zatrudnił.

Wobec powyższego Sąd, na podstawie art. 56 § 1 k.p. w związku z art. 45 § 2 k.p., przywrócił powoda do pracy u pozwanego na poprzednich warunkach pracy i płacy, przy uwzględnieniu bezspornej okoliczności, iż nawet w przypadku zmiany przez pozwaną spółkę miejsca prowadzonej działalności gospodarczej, powód w dalszym ciągu może świadczyć na rzecz tej spółki pracę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 września 2009 r. w sprawie o sygn. II PK 69/09, opublikowany LEX nr 529773). O wynagrodzeniu za czas pozostawania bez pracy Sąd orzekł przy zastosowaniu przepisu art. 57 § 1 k.p., mając na względzie, iż pomiędzy rozwiązaniem umowy o pracę a dniem wyrokowania upłynęło ponad 7 miesięcy, w trakcie których powód pozostawał bez pracy.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 113 ustęp 1 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. nr 167, poz. 1398 z późniejszymi zmianami) w związku z art. 98 k.p.c.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła strona pozwana, skarżąc wyrok w całości. Niniejszemu wyrokowi zarzuciła:

1. naruszenie art. 30 § 4 k.p. poprzez błędną wykładnię polegającą na przyjęciu przez Sąd I instancji, że oświadczenie pozwanego pracodawcy w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt. 1 k.p. narusza wskazany art. 30 § 4 k.p. w sytuacji gdy oświadczenie pracodawcy odpowiada przepisom prawa;
2. błędne przyjęcie, że oświadczenie pozwanego pracodawcy w przedmiocie rozwiązania umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art. 53 § 1 pkt. 1 k.p. stanowi nadużycie prawa w rozumieniu art. 8 k.p. – narusza zasady współzycia społecznego jak i jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa, w sytuacji, gdy zgromadzony materiał dowody nie daje ku temu podstaw, a wręcz przeciwnie wskazuje na nieuczciwe i nielojalne postępowanie powoda.

W związku z powyższym wniosła o:

1. uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie powództwa w całości;

2. zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania w tym kosztów zastępstwa adwokackiego wg norm przepisanych za wszystkie instancje ewentualnie z ostrożności procesowej wnosila o uchylenie wyroku w calosci i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Powód w odpowiedzi na apelacje wniósł o „utrzymanie w calosci wyroku Sądu Rejonowego w Kaliszu i nieprzekazywanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, odrzucenie apelacji pozwanego jako bezzasadnej i tendencyjnej” oraz o zasądzenie w calosci od pozwanego kosztów postępowania sądowego według norm przepisanych za wszystkie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest uzasadniona i zasługuje na uwzględnienie. Skarżący trafnie podnosi w apelacji, iż oświadczenie pracodawcy z dnia 2 października 2012 r. o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia w trybie art.53 § 1 pkt. 1b k.p. jak określił to pozwany pracodawca „z tytułu niezdolności pracownika do pracy z powodu choroby” jest zgodne z prawem i nie narusza tego przepisu ani też przepisu art. 30 § 4 k.p..

Powód korzystał z zaświadczenia o niezdolności do pracy w okresie od 2 do 27 lutego 2012 r. i od 13 kwietnia do 8 października 2012 r. Zasiłek chorobowy przysługiwał powodowi tylko za okres do 15 września 2012 r. z uwagi na wyczerpanie przez powoda okresu zasiłkowego wynoszącego 182 dni, o czym zarówno powód jak i pozwany powzięli wiedzę po otrzymaniu decyzji ZUS z dnia 19 i 27 września 2012 r. odmawiającej powodowi prawa do zasiłku chorobowego. ZUS odmówił powodowi prawa do zasiłku chorobowego, gdyż kolejny okres niezdolności powoda do pracy spowodowany był tą samą jednostką chorobową, czego nie wziął pod uwagę lekarz leczący powoda. Do okresu zasiłkowego wlicza się bowiem okresy poprzedniej niezdolności do pracy spowodowanej tą samą chorobą, jeżeli przerwa między ustaniem poprzedniej a powstaniem kolejnej choroby nie przekroczyła 60 dni.

Decyzje ZUS o pozbawieniu powoda zasiłku chorobowego za okres od dnia 16 września 2012 r. nie były przez powoda kwestionowane i nie zostały przez niego zaskarżone, a wobec tego stały się prawomocne.

Pracodawca, posiadając w oparciu o powyższe decyzje wiedzę, iż niezdolność powoda do pracy trwa dłużej niż okres pobierania zasiłku chorobowego, prawidłowo dokonał rozwiązania z powodem umowy o pracę na podstawie art. 53 § 1 pkt. 1b. k.p. Co do zasady pracodawca nie może z pracownikiem rozwiązać umowy o pracę, dopóki pracownik pobiera zasiłek chorobowy wypłacany przez ZUS. Kwestia ta w niniejszej sprawie została przesądzona decyzjami ZUS z dnia 19 i 27 września odmawiającymi powodowi prawa do zasiłku chorobowego.

Zauważyć trzeba, że powód, dostarczając pracodawcy kolejne zaświadczenia o niezdolności do pracy nie zgłaszał pozwanemu odzyskania przez niego zdolności do pracy przed upływem terminu, na jaki orzeczona była jego niezdolność do pracy. Nie zgłaszał też gotowości podjęcia przez niego pracy i nie domagał się skierowania go przez pozwanego na badania lekarskie celem stwierdzenia jego zdolności do pracy. W każdym razie powód nie wykazał w postępowaniu sądowym, że zgłosił się do pracodawcy z zamiarem podjęcia pracy i domagał się skierowania go przez pracodawcę na badanie lekarskie wcześniej, zanim otrzymał od pozwanego pismo z dnia 2 października 2012 r. o rozwiązaniu umowy o pracę w trybie art. 53 § 1 pkt1b k.p. Powód z takim zamiarem i żądaniem stawiał się u pozwanego dopiero po otrzymaniu od pozwanego w dniu 3 października pisma rozwiązującego z nim umowę o pracę. W dniu 5 października 2012 r. powód udał się też do lekarza medycyny pracy uzyskując od niego zaświadczenie o zdolności do pracy.

Stwierdzone w opinii wydanej przez biegłego sądowego odzyskanie przez powoda w dniu 15 września 2012 r. zdolności do pracy nie świadczy o nieprawidłowości otrzymanego od pracodawcy rozwiązania umowy o pracę. Nic nie wskazuje bowiem na to, że powód nie miał zamiaru dalszego korzystania z orzeczonej niezdolności do pracy aż do dnia 9 października 2012 r.

W pozwie powód sam wskazywał, że dostarczając w dniu 21 września 2012 r. dalsze zaświadczenie o niezdolności do pracy informował pozwanego o tym, że najdalej w dniu 9 października zamierza powrócić do pracy. Powyższe

jednoznacznie w ocenie sądu wskazuje na zamiar korzystania przez powoda z orzeczonej niezdolności do pracy aż do tego dnia.

W postępowaniu o przywrócenie do pracy pracownika zwolnionego w trybie art. 53 § 1 pkt. 1 lit. b k.p. sąd pracy jest związany decyzją organu rentowego w przedmiocie ustalenia prawa pracownika do zasiłku chorobowego przez okres wskazany w decyzji. Dopóki pracownik pobiera zasiłek chorobowy wypłacany przez ZUS dopóty pracodawca nie może rozwiązać z pracownikiem umowy o pracę. Jak wynika z decyzji ZUS, od której powód się nie odwoływał, zasiłek chorobowy przysługiwał powodowi tylko za okres do 15 września 2012 r. Zatem po tej dacie pracodawca mógł dokonać z powodem rozwiązania stosunku pracy w trybie art. 53 § 1 pkt1b k.p., skoro powód nie zgłosił odzyskania zdolności do pracy i gotowości świadczenia pracy (choć nie ustala jeszcze przyczyna nieobecności w pracy) zanim pracodawca powziął decyzje o rozwiązaniu z nim umowy o pracę.

Uzasadniony jest też zarzut apelacji kwestionujący przyjęty przez sąd I instancji pogląd, iż złożone przez pracodawcę oświadczenie o rozwiązaniu z powodem umowy o pracę bez wypowiedzenia, narusza zasady współżycia społecznego i jest sprzeczne ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa (art. 8 k.p.).

Pracodawca nie ma obowiązku informowania pracownika o wyczerpaniu przez niego okresu zasiłkowego. Zresztą w okolicznościach przedmiotowej sprawy przyjąć należy, że nie tylko powód ale i również pozwany pracodawca nie zdawali sobie sprawy z tego, iż powód wyczerpał okres zasiłkowy. Zatem trudno przypisywać pracodawcy zarzut braku poinformowania pracownika o czymś, o czym sam nie miał orientacji. Natomiast z chwilą powzięcia takiej wiedzy pozwany pracodawca mógł skorzystać z przysługującego mu uprawnienia do rozwiązania z powodem umowy o pracę i nie można mu przypisywać zarzutu naruszenia art. 8 k.p. z tej przyczyny.

Nie można pracodawcy stawiać także zarzutu, iż w miejsce powoda nikogo nie zatrudnił, skoro to do niego należy ocena czy zachodziła w pozwanej Spółce taka potrzeba, uzasadniająca konieczność zatrudnienia innego pracownika w miejsce zwolnionego z pracy powoda.

Słusznie też skarżący podnosi, iż to zachowanie powoda uznać należy za nielojalne wobec pracodawcy. Zachowanie powoda wskazuje bowiem, iż swoją zdolność do pracy uzależniał on ewidentnie nie od odzyskania zdolności do pracy i faktycznej możliwości jej świadczenia, skoro nie zgłosił pracodawcy wcześniejszego odzyskania zdolności do pracy, ale od konsekwencji prawnych związanych z wyczerpaniem przez niego okresu zasiłkowego.

Wobec powyższego, wobec zasadności zarzutów apelacji, należało, na podstawie art. 386 § 1 k.p.c., zmienić zaskarżony wyrok i oddalić żądanie powoda o przywrócenie do pracy i wynagrodzenia za okres pozostawanie bez pracy.

Jednocześnie mając na uwadze materialną i osobistą sytuację powoda odstąpiono od obciążenia go kosztami procesu.